

φτίσαμε τη σολή του 'Ελληνική, κι αντὸ εἶται τὸ μόνο σπολλάτη μας. Χρόνους καὶ χρόνους μπορούσαμε νὰ τοῦ ἀπλώσουμε χέρι ἀγάπης, καὶ νὰ ξακολουθήσουμε μαζὶ του τὸ ἔργο ποῦ μαζὶ του ἀρχίσαμε. Μὰ τὸ σκονιλήνι τῆς παλιᾶς τῆς σαπίλλας δὲν μπόρεσε ὅλότελα νὰ τὸ ξολοθρέψῃ μήτε ὁ Ἀρβανίτης. Αντὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ Καιροῦ Στὸ μεταξὺ, κάμποση παρηγορᾶ μᾶς εἴναι νὰ βλέπουμε πῶς τὴν ἔχουμε μέσα μας τὴν μαργά του, ποῦ εἶναι κι αὐτὴ ζήτημα καιροῦ νὰ δουλέψῃ καὶ νὰ μᾶς βγάλῃ γερὸ καὶ βαρθάτο ζήτημα στὸν κόσμο.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΕΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

'Αφιερόνεται στούς γλωσσολόγους τῶν κυρίων ἀρθρῶν τῶν διφημερίδων μας.

'Ο καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Marburg κ. A. Thumb δημοσιεύει στὴν Deutsche Literaturzeitung τὰς 17 τοῦ Οκτώβρη μιὰ κρίση ποὺ ἐπαινετικὴ φυσικά, τοῦ γνωστοῦ μᾶς συγγράμματος τοῦ Krumbacher γιὰ τὴν γλώσσα μας. 'Απὸ τὸ άρθρο τοῦ κ. Thumb παίρνουμε τὸ ἀκόλουθο ἥπο-σπασμό:

Οἱ λόγοι ποὺ ὑπεστηρίζουν τὴν δημοτικὴ γλώσσα καὶ κατεδικάζουν τὴν γραπτὴν γιὰ ἔναν θυραποτὸ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης εἶναι πράγματα ποὺ ἐννοοῦνται μονάχα τους. 'Επειδὴ δόμως οἱ περισσότεροι "Ελληνες δὲν ἔνοοῦν, η δὲ θέλουν νὰ ἔνοοῦν ἔκεινα ποὺ μᾶς διδάσκουν ἡ ιστορία τῆς φιλολογίας καὶ ἡ ιστορία τῶν γλωσσῶν, γίνεται ἀνάγκη νὰ τοὺς θυμίζῃ κανεὶς καὶ μεγάλες ἀλήθειες, ποὺ στὴ δυτικὴ Εὐρώπη ἀπὸ αἰώνες τώρα ἔχουν περάση καὶ στὴν ἑφαρμογή.

Τὸ σύγγραμμα τοῦ Krumbacher φαίνεται πὼς καὶ στὴν 'Ελλάδα βαθεῖαν κίσηνην ἔχει, μολονότι οἱ ἀντίπολοι τῆς δημοτικῆς κατὰ τὸ παρόν δὲ μεταπεισθοῦν βέβαια. Ήρίσκουν ἐνάρμοστο πράγμα νὰ τολμήσῃς ξένος νὰ ἀνακατώνεται στὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Ήρισκόλλονται στὸ φιλότιμο, καὶ τὸ αἰσθημα αὐτὸ ἀκριβῶς προδίδει τὴν ἀδυναμία τους. Διαμφισθητούνε στὸν ξένο τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἰκανότητα νὰ ἐκφράζεται ἀπάνω σ' ἔνα ζήτημα τόσο ζωτικό, ἐνῷ μολυκταῦτα ἡπ' τὸ ἄλλο μέ-

ρος σ' ὅλους σχεδὸν τοὺς κλάδους τῆς ζωῆς, στὴν πολιτική, στὴν ἐπιστήμη, στὴν τέχνη ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κακοὺς ξένους κρέμονται....

Οἱ "Ελληνες ἔχουν καθιερώσει γιὰ τὴν γλώσσα μὲν ἀρχὴν ποὺ μέσα στὴν Εὐρώπη μόνο οἱ Τούρκοι ἔχουν δμοια. Καὶ δόμως σ' ἔνα πρᾶγμα οἱ "Ελληνες συμφωνοῦν μαζὶ μας, ὅτι στὴν Εὐρώπη τὸ μέλλον δὲν ἀνήκει στοὺς Τούρκους. 'Αλλὰ κ' ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀληθινὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ καὶ ἔχουν τὴν πεποίθησην πῶς μέσα τους κρύβει ἔνα γερὸ πυρήνα ποὺ μπορεῖ νάναπτυχθῆ, μὲ πόνο βλέπουν αὐτὸν τὸ λαὸ νὰ τραβήξῃ ἡπ'; ἔναν δρόμο ποὺ γεννᾷ φύσους γιὰ τὸ μέλλον του.

"Αν οἱ "Ελληνες δὲ θέλουν νὰ εἶναι ἄλλο παρά ἀπόγονοι, χωρὶς δικὴ τους ὑπαρξὴν καὶ παραγωγὴν, τότε τὸ μέλλον στὰ Βαλκάνια ἀνήκει στοὺς Σλαβούς. 'Οποιος ἀναγνωρίζει στοὺς "Ελληνες τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχουν μόνο διάτι εἶναι ἀπόγονοι, σ' πως ὁ Wilamowitz, αὐτὸς βέβαιας πρέπει νὰ τοὺς συμβούλευῃ «στὴ γραπτὴ τους γλώσσα νὰ εἶναι πολὺ συντηρητικό». Εἶναι δόμως γιὰ νὰ θυμαζῇ κανεὶς, πῶς "Ελληνες (ὅπως ὁ Χατζίδης, Wochenschrift f. klass. Philologie 1903, 919 ff.) ἐπήραν τὴν γνώμην αὐτήν, μολονότι η δικαιολόγηση τῆς εἶναι τόσο λίγο κολακευτική γι' αὐτοὺς, καὶ τὴν ἐγρηγορισμούσαν γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν καθηρένουσα. 'Εκεῖνος δόμως ποὺ κρίνει τοὺς "Ελληνες ἐνύοικωτερα, ἐπειθυμεῖ νὰ τοὺς βλέπῃ ὡς μόνον ὁς ἀπογόνους, ἄλλα καὶ ὡς νέο λαὸς χωρένο μέσα στὸν παγκόσμιο συναγωνισμό.

Οἱ σπασμοὶ τῆς μικρῆς ἀκόμη ἄλλα βαθυστόχαστῆς μερίδας, ποὺ ἀπὸ 20 τώρα χρόνια πολεμεῖ τὴν ἐπίσημη γραπτὴ γλώσσα, ἀναγνωρίζουν τὸ κινδύνους κρύβει γιὰ τὴν σχολικὴ μόρφωση καθώς καὶ γιὰ τὴν παραγωγικὴ ἔργασίαν τὴν τεχνητὴν αὐτὴν ἔξωτερην μορφὴ τῆς γλώσσας, ποὺ σκοτώνει τὴν ἴδεα. 'Ο κ. Krumbacher, μὲ τὸ νὰ ἔρθῃ βούθης μὲ τὸ ἀδιαφοριούντο κύρος του σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα τῆς λαϊκῆς γλώσσας, ἐπρόσφερε μιὰ μεγάλην ὑπηρεσία, όν καὶ κατὰ τὸ παρὸν μόνο ἀπὸ μιὰ μικρὴ μειοψηφία ἔχει ν' ἀκούσῃ τὸ εὔχαριστω. Συγχρόνως δόμως, μὲ τὸ ἔχοχο σύγγραμμά του, ποὺ συνδυάζει λεκτική δίναμη μὲ βαθεῖα σοφία, ἐπλούτισε τὴν γλωσσική καὶ φιλολογικὴ βιβλιοθήκη τῆς νεώτερης "Ελλάδας μὲ μιὰ πολύτιμη συμβολή.

Στ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

λάβετε πόσο ἀποφεύγει τὴν εὐφωνία ὁ ποιητής. Οἱ δαιμόνιοι αὐτοὶ στίχοι βρίσκουνται στὸ ποίημα «Τὸ δαιμόνιον».

Ψυχὴ μου εἶπον πτωχὴ ψυχὴ πρὸς τὶς ἀειποτε τεθλιμμένη

ἐν τοῖς τίς νόσος ἵὸν ἔχει;

δοιμῦ τι ἄλγος ἀπάντως στένει; (φατεστ)

Γιὰ νὰ λέμε δόμως καὶ τὴν ἀλήθεια, δὲν μπορώ νὰ σὰς βεβούω πῶς δὲν ὑπάρχουν στ' 'Αλγη κι ἄλλοι στίχοι πιὸ δαιμόνιοι.

'Αφού συφωνήσαμε νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, σωστὸ καὶ δίκιο εἶναι νὰ παρατηρήσουμ' δὲν δὲν ἀνήκει μόνο στὸν κ. Krumbacher ή τιμὴ γιὰ τὴν περιφρόνηση καὶ τὴν ἀποφυγὴ τῆς εὐφωνίας καὶ τῆς μουσικῆς. "Ολοι τῆς περιφρόνησης γενέας οἱ ποιηταὶ οἱ καθαρογράφοι τὴν ίδια περιφρόνηση ἔδειξαν στὶς δυὸ αὐτὲς κυρίες. Ποιησιὶ γ' αὐτοὺς ἐσήμαινε δρέντες στίχοι, κουδουνιστικὴ δμοιοκατολῆσια, καὶ γλώσσα νῦφηλή καὶ καθαρά, καὶ ἀσχαίσπρεπη. Ξέχασα κι ἐν ἄλλῳ. Τὸ σεβασμό τους πρὸς τὸν πάτερ 'Αλκούνιο πούλεγε πῶς ὁ σκοπὸς τῆς γλώσσας εἶναι Κνὰ χτυπάει τὸν ἄερα. Καὶ τὸ σεβασμό τους τὸν ἔδειχναν δηγι μὲ λόγια, μόνο μ' ἔργα, δηλ., μὲ λόγια χωρὶς νόημα.

Καὶ τ' "Αλγη τοῦ κ. Krumbacher γαραχτηρίζει στιχουργία γένουσα καὶ ὁμοιοκαταληγίας ἀφάντεστος πλούτος.

'Οριστε ἔνα ἔκατον μύριον δμοιοκαταληγίας.

'Εργάζομε ἔξι δόμονής ὁστὶς ΤΙΣ

Ο ΠΕΡΙΔΛΗΣ ΚΛΕΩΝ

"Ας τὰ θαυμάσουμ' ὅλα, γιὰ νὰ μὴ χασμαράμε γυρεύοντας τὸ θαυμαστότερο.

Κι ἂς θαυμάσουμ' ἀκόμα καὶ τὴν σταθερότητα τοῦ κ. Krumbacher στὶς ιδέες του καὶ στὴν περιφρόνηση τῆς εὐφωνίας, περιφρόνηση ποὺ δεῖχνει σὲ κάθε στίχο τῶν 'Αλγέων. Κι ἀλήθεια, τ' «"Αλγη» του εἰν' ἔνας πόλεμος ἐναντίο στὴν εὐφωνία καὶ στὴ μουσική. Κυνηγεῖς ὁ ποιητής — καὶ τὸ πετυχαίνει — τὴν χασμαδία, καὶ τὸ ταΐριασμα δύσκολο πρόφερτων καὶ κακόγχων φτόγγων. Καὶ σὺν σκαρώνει κάτι στίχους! Στὴν «Απόκρεων» π. γ. ξεχωρίζει τὴν κακηφωνία του ὁ στίχος.

Τὸ Βάκχου ἔρρει ὁ ζωμὸς ζωρὸς ὁ ζωδότης.

*'Αλλὰ τὸ ἀκόλουθο τετράστιχο θὰ σὰς δώσει νὰ κατα-

ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Παννὶ βρωμᾶ!

"Ενας γλωσσοδόγιος ποὺ μᾶς τιμᾶ Καὶ στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Κίνα καὶ στὸν Ιαναγά Καὶ στὸ Βερολίνο θὰ βγάλῃ λόγο, μά, Κάποιος ἔκει, ἀπιστος σὰν τὸ Θωμᾶ, Τοῦ γράφει πῶς κάλλιο νὰ τὸν κάμη παστούρη Τὸ λόγο του, καὶ μὴ τοῦ κάκου πολεμᾶ Νὰ κάμη τὸν Κρουμπάχερο κενμᾶ, Λοιπὸν αὐτὸς ὁ φίλος τα σιρά 'Απ' τὴν Εύρωπη, λέει, νῦ τὰ μάθη προτιμᾶ Κ' ἔτοι, ἀπ' ἔκει πρώτη φορὰ γιαμᾶ 'Εμαδε πῶς ύπάρχει καὶ τὸ φύλλο τοῦ «Νουμᾶ»! ΦΤΩΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

— Δὲν ζέρεις, καημένη, εἶπε η 'Ελένη, τί φοβερὸ δυστύχημα! 'Η Φρόσω έχεις τὸν άντρα της.

— Τί λές; εἶπε η Σοφία, καὶ τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ! Θὰ τρέξω νὰ τὴν παρηγορήσω...

— Ολι, μήν πάς, εἶναι ἀπαρηγόρητη. Δὲν θέλεις νὰ δεῖψη Φυσῆ.

— Μά τι; κανέναν, κανέναν;

— Κανέναν... ἔξον τὴν μοδίσια της.

Τὸ κεφάλι ποὺ γένουνε μερικὰ κορίτσα. συχνὰ βρίσκεται σὲ κάποιον ξένον ὥμο ἀκουμπισμένο.

Στὴν 'Αμερικὴ βάζανε μερικοὺς πετεινοὺς νὰ παραγοῦν ποιός θὲ φωνάζει περισσότερες φορές. 'Ο νικητής λάλησε δὲν φορὲς σὲ 17 λεπτά, ή δεύτερος 42 φορές, κι ἡ τρίτος 33.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα στὸν κόσμο σὰν τὴν ὑπομονή, εἶπε η δασκάλα. Κοιτάζεις αὐτὴ τὴ ζουγραφία μὲ τὸν ψαρᾶ ποὺ φαρένει. Βλέπετε τὴν ὑπομονή! Στὸ τέλος πιάνει τὸ ψάρι μὲ τὴν ὑπομονὴ... 'Ελένη, δὲ φαίνεται νὰ προσέχεις. 'Ακουσεις τέ εἶπα;

— Μάλιστα, κυρία Φρόσω...

— Τί εἶπα λοιπόν; Πῶς πιάνεις ό φαρᾶς τὰ ψάρια;

— Μὲ τὸ δόλωμα, κυρία Φρόσω.

— Η κυρία. Καημένε, δό; μου καμπιὰ ἐφημερίδα νὰ κοιτάσω

— Ο κύριος. 'Οριστε ο «Νουμᾶ».

— Η κυρία. Οδύ, ξνοστος ποὺ εἶναι κι αὐτός!

Ο κ. Σοδαρές. Μά δὲν είναι, λέει, για σκηνή.

Ο κ. Νόστιμος. Λοιπόν δὲν σου μοιάζει... Για σκοινή, δὲν είπες;

Ο ποιητής. Θείο πράγμα έκεινη ή «Ασπίδα» τού Ηλλήνη.

Ο Κριτικός. Δηλαδή... Ας είναι καλά ο «Ομηρος».

Ο ποιητής. Α, βέβαια! Κι δ θεός, πού έπλασε τὸν «Ομηρο»

Ο δοῦλος τοῦ ξενοδοχείου (πά' ζει χρυπώντας τὴν πόρτα). Κύριε, κύριε, σήκω σήκω. Έπιπλεόν τὸ ξενοδοχεῖο....

Ακαματίδης (ἐπά' μέσα, πλαγιασμένος). «Οχι δά! Καὶ ξαπλώνεται η φωτιά;

Δοῦλος. Ναι! ναι! έφτασε ώς τὸν ἀριθμὸν 100!..

Ακαματίδης. Μά, βλογχημένε, ἐγώ είμαι ἀριθμὸς 300. Σὺν ἔρθε: στὸ 250, τότε χτύπα μου τὴν πόρτα.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

ΚΑΣΙΔΑΚΕΙΑ ΕΠΗ

— Κασιδάκι, κασιδάκι, κοίτα έκει ο Ταγκόπουλος!

— Ταγκόπουλος είπες; Δὲν τὸν ξέρω.

— Ο συντάχτης δὰ τοῦ «Νουμᾶ»;

— Τοῦ Νουμᾶ, τοῦ Νουμᾶ... Δὲν ἀκουσα ποτές μου.

— Τοῦ Νουμᾶ ναι ποῦ κρατᾶς στὸ χέρι σου και προσπαθεῖς νὰν τὸ κρύψεις.

Ο Κασιδάκις θέλει νὰ κοκκινίσει, μά δὲν τὸ κατορθώνει, ἐπειδής ξέμαθε πιά.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΜΤΣΕΤΗΡΙΟ

Αγχίστες τὸ ἀγχόλευκο φεγγάρι γλυκυκπλόνει:
στὴ λίμνη, καὶ τὰ λαγχάρι ιερά τῆς ζωντανεύσουν,
ἐπ' τὸν ὄχτὸν ἀπόμακρα γλυκολαλάει τ' ἀρδόνι,
κι' οἱ λιγερὲς οἱ καλαμιὲς στ' ἀγέρι ἀργοσκλεύσουν.

Τὰ ὄλοδροσα τὸ γάργαρα νερὸν ἡ βρύση τρέχει,
καὶ ποταμάκι γίνεται καὶ λούζει καὶ ποτίζει,
ρόδα, γερίνα καὶ δεντρά. Ω! ἐδῶ ἀπαλοτρέχει
κάποιο μυστήριο ἐνάερα καὶ χρυφολαχταρίζει.

Τὰ μάτια ἀπὸ τὸ γλυκασμὸν σὲ νάρκη ὀνειρεύμενη,
γλυκοσφαλῆν μεθυστικὰ καὶ μιὰν ἀνατριχία
γοργοπερνίσει τὰ μάτια μου καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει:
Κρυμμένο εἰν' τὸ μυστήριο μέσ' στῶν δεντρῶν τὸ
[φυλλα.]

Πειραιεὺς.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΓΡΑΣ

Νὰ τὸ ποιηματάκι.

Σὰν τὰ μαύρα χελιδόνια
ποὺ πετούνε ταΐριασμένα,
πρὶν γεμώνας τὰ πλακώτει,
σ' ἄλλα μέρη μακρινά.

Καὶ τὰ ὄνειρα τῆς νιότης

Χελιδόνια ωτεωμένα,
πέντε γεράματα πλακώσουν,
παραποτύνει τὴν καρδιά.

Η σύγχριση μπορεῖ νὰ γίνει καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια,
ὅπως λέει ὁ Πολίδης.

Τούτο μόνο θέλει νὰ πάρῃ, διτὶ ζήνωστος σὰς εἶναι ὁ ποιητής τῶν δυο αὐτῶν τετραστίχων, ἐνὸς παρίγνωστον τυγχάνει τὸν πειριλόγος τῶν Ἀλγήων τὸνομα.

Ἀκούστε τῷρα καὶ ττήριος σὲ τὴν Βαρύνη, μὲ ρυθμὸν ἄργον καὶ μεγαλόπρεπο. «Ἐννοεῖται διτὶ κεφάλων περιφρονεῖ τὴν εὐθύνην, ἔτοι περιφρονεῖ δὲ κ. Ραγκαβής» καὶ κάθε ποικιλία στὸ ουδέτερο. Οἱ στήλαι σὲ κάθε ποίημα εἶναι ἔμοισμορφοι· πως τὸ μέρη μιὰς ἴσιας γραμμῆς.

Σὰς προειδοποώ ἀκόμη νὰ προσέξετε στὸ δυσανάθατον

ύψος τῆς ποιησεως, καὶ στὸν ίδειν τὸ δυσιθεώρητον βίθυνος.

Γνωρίζω τὰς ἐπαγγωγὰς· ἐπαγγελίες δοσες

Εἰς τοὺς λαοὺς ἐδίδαξες πυρίνους πέμψας γλωσσας.

Καὶ εἰς τὰς βίβλους τῶν σοφῶν ἐγκύφας ἐπιμόνως·

Ἐξήγησε τὸν εἰπον τὸν ἐπὶ γῆς κλαυθμῶνος.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

ΣΤΑ ΚΙΟΣΗΝΙΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τάδε λέγει ὁ κ. Γρηγόριος Παραξενόπουλος, διηγηματογράφος, δραματουργός, διαπλαστουργός πρωτιστά θύμων καὶ μάλιστα Κι-κι-ριτικός, εἰς τὴν ἐφημερίδα «Αἱ Αθηναῖς»

«Ἐπλημμύσισαν τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀπὸ ἐλεεινὰ ἄλφατα... θητέρια... καὶ δὲν ἐδίνασα ἐν... καὶ εἶδα ὅτι αἱ πρώτη... τὰς λέξεις ποὺ μανίζανε τὸ κακόμοιρον ρωμήσουλον» εἶναι ωλα, ίδος, καὶ δὲν ἔξευρω τίθηλλο, εἴπα διτὶ ἐν τὸ φελλαρικὸν ἀλφαρητάριον λόγω μορφῆς, δίδει τὰ γέρατα εἰς τὸ διεκό μας, δημιας λόγω συνθέσεως, εἶναι ἀδύνατον νὰ μη σηκώνῃ τὰς χέρια διὰ νὰ τὸ μουντζάσῃ....» Αύτὰ τὰ κλούσια ωλα μ' ἔκαμαν νὰ συλλογισθῶ τὸ κοριτσάκι μου... καὶ μοῦ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα διτὶ τὸ φρονιμώτερον... οὐά ητο νὰ ἔγραφα μόνος μου... τὸ πρώτον βιβλίον τῆς κάσης μιου... ποῦ νὰ λέγῃ ἀπλούστετα καὶ τὸ ἀνθρωπικά: Ψάρι, σπίτι, αύγα, κλπ.

Εἰς αὐτὸν τὸ ἀρθρὸν διατάσσει τὸν Παραξενόπουλος, ποὺ γνωρίζει πολὺ καὶ τὰς τέχνην νὰ μὴν ἔξευρει τὶς περιβούσεις, σηκώνει τὴν δημοτικήν του σημαίαν, καὶ μάλιστα φοβερίζει τοὺς δασκαλούς διτὶ ἐν δὲν βέλουν νερὸν στὸ κοριτσάκι τους θὰ γράψῃ ὁ ἰδεός ἀνθρωπινὸν ἀλφαρητάριον διὰ τὸ κοριτσάκι σου.

«Οταν ὅμως μὲ καλὸ μεγχλώση ὀλίγον τὸ κοριτσάκι του, καὶ εἶναι κακοὶς διὰ τὸν Αναγνωσματαριον, τὶ θαρρεῖτε; Τότε θὰ τὸν ἐπομέσῃ συλλογῆν ἀπὸ κατίτι: ἄλλα τὸν ἔργα, καὶ ἀναμφιθίλως τὸ ἀκόλουθον ὑπερκαθαρεύον ἀρθρὸν του θὰ κατέχῃ τὴν πρώτην θέσιν:

«Φαντάζομα τὴν θείαν Δατρείων ως μίαν (*) ώραίαν τέχνην...» Οταν ὁ θύτης (sic) πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς βωμοῦ, περιβεβλημένος χρυσοποιίκιλτα ἀμ-

(*) Εδῶ μᾶς τὸν ἐσκάρωσεν ὁ κ. Παραξενόπουλος τὸν γαλλισμὸν, ἡ καὶ ιταλισμὸν, γωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ίσως καὶ γωρὶς νὰ τὸ ἔξευρῃ. Εἰς αὐτὸν δημιας τὸ νόσημα δὲν εἶναι μόνος του, καὶ ἐάν ποτε οἱ γράφοντες αἱμὲ ἔκυρίευσε μία ἀπελπισίαν, «πάσχω ἀπὸ μίαν καταρροήν», «οἱ δεῖνα εἶναι ἔνας ἔξοχος ιατρὸς» κτλ. κατεδικάζοντο νὰ ταξιδεύσουν κανένα μῆνα εἰς τὰ γωρὶα διὰ νὰ πάρῃ τὸ αὐτὸν τὸ ἀληθινὸν πνεῦμα τῆς ἔθνικῆς γλώσσης, θὰ γέρμισε παράδεις δὲ τόπος!

Ἐπὶ σαπφείρους κυλεύει τὸ ρεύμα τῶν ριάκων..
Καὶ εἰς δουλείαν ἀπλαγγον εἰλάτων ἐθισθέντες
ΦθαρέΝΤΕΣ καὶ θρηνήσΑΝΤΕΣ, θανόΝΤΕΣ καὶ ταφέΝΤΕΣ.

Στερεόμεθα οἱ δεῖλαιοι ἐσθήτοις γαυμηλίου

Πρὸ τόσου δημιας εὐπρεπῶς ἀχθώμενοι μεγαλεῖσοι.

Τέλεια ἡ στιχουργικὴ τεχνοτροπία τοῦ Αλ. Σούτσου. Καὶ δὲ περιμόρφως ἔκεινος στίχος.

ΦθαρέΝΤΕΣ καὶ θρηνήσΑΝΤΕΣ, θανόΝΤΕΣ καὶ ταφέΝΤΕΣ
μᾶς φέρνει στὴ μνήμη τοῦ Ἰπτεκακουάνα τοὺς ἀθάνατους στίχους:

ἀνέμιμπους, καράβιμπους, ἀφρόδουμι κυματόρουμ
τρικυμιάρουμ ἀγκούρωμι σηκόρουμ λιμενόρουμ.

Μέσα στ' Ἀλγη τοῦ δέκατης Ραγκαβής ἔχει βάλει καὶ ποιημάτικα λυρικὰ ποὺ βρίσκονται στὰ δράματα του. Θά εἶχε λοιπὸν κ' ἔγω ἡ καὶ ἔγω τὸ δικαίωμα γράφοντας γιὰ τὸν Ἀλγη νὰ μιλήσω καὶ γι' ἄλλα ἔργα τοῦ δέκατης Ραγκαβής. Στὴ «Ποικιλὴ Στοά», τοῦ 1896 ἔχει δημοσιεύει μιὰ πράξη ἀπὸ τοὺς «Μνηστήρες τῆς Πηγελόπητης» κωμωδίας ἀνέκδοτης τοῦ δέκατης Ραγκαβής. Σ' αὐτὴ τὴν πράξην πρόσκειται γιὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα. «Ο κ. Τερπιάδης τὴν καθαρεύουσα, Ο κ. Τερπιάδης διαβάζει κατί γελούσους γραμμέ-

ρια, ἐνῷ ἐκπνέουν ἥρεμα πρὸς τὸν γιγάντειον (sic) θόλον αἱ ἀρμονίαι τοῦ χοροῦ, φαλμφδοῦντος ἀργὰ τὸ τελευταῖον Ἀμήν, καὶ τρέμει τὸ ἐλαφρὸν ὑποκύανον σύννεφον τοῦ θυμιάματος, ἐπισκιάζοντος μυστηριώδες τὰς τοιχογραφίας, — ὅταν ὁ θύτης προσλαμβάνει τὴν ἔκφρασιν τῆς ὑπερτάτης ἐκπτώσεως κτλ. κτλ. (Παναθηναϊκα, 31 Σεπτ. 1903).

Τὸ καύμένο τὸ κοριτσάκι! Τί κακὸ τὸ περιμένει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ίδεου τοῦ πατερούλη του! Τί φοβερὸν χάσμα θὲ πηδήσῃ ἐπὶ τὰ αὔγα ἔως τὸν θύτην, ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν εἰπεῖς τὸ οποκύανον σύννεφον!

Καὶ θὰ εὑρεθῇ τότε ἔνας Χριστιανὸς νὰ τοῦ εἰπῇ τοῦ κοριτσιοῦ στοιχείον πρόσθιον οὗτοι εὔτυχης γεννηθοῦν ἀπὸ μεγάλους γονέτες.

ΜΙΚΡΟΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

ΕΡΕΙΠΙΑ

Απομονωμένης μιᾶς ζωῆς, ωλεῖψαν θλιμένα,

Περήφανα στημένα

Στοῦ λόφου τὴν κορφή,

Στὴ μακρυνή σας